

Arrest

**nr. 302 214 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2023 met referentnummer 113407.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDENHOVE loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op 6 september 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 18 november 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 10 mei 2022 bij arrest nr. 272 509 tevens verzoekster (en haar dochter) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 27 oktober 2022 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart dit volgende verzoek om internationale bescherming op 28 september 2023 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en heeft u de Iraanse nationaliteit. Uw dochter R. A. S. (O.V. (...)) verkreeg in 2009 de vluchtelingenstatus in België. In 1388 (Perzische kalender, komt overeen met 2009/2010) namen uw dochters R. A. K. M. (O.V. (...)) en R. A. K. M. (O.V. (...)) deel aan de protesten om Moussavi te steunen. M. en M. kwamen naar België waar zij in 2013 een verzoek tot internationale bescherming indienden. M. keerde na een jaar terug naar Iran omdat uw gezondheid – u heeft leverproblemen – achteruit ging en u er na de scheiding van uw echtgenoot alleen voor stond. M. werd bij haar terugkeer op de luchthaven aangehouden. Door tussenkomst van de zonen van uw broer, die werkzaam zijn voor de Sepah (Revolutionaire Garde), werd zij na drie dagen vrijgelaten. M. diende echter wel maandelijks een handtekening te gaan zetten op het politiekantoor van Mehrabad om haar aanwezigheid te bevestigen. Zij besloot na vier of vijf maanden naar het geboortedorp van haar vader, Darvishoom (Iran), te gaan. Hier logeerde zij bij familieleden van haar vader en zou zij proberen om een smokkelaar te vinden zodat jullie zo snel mogelijk het land konden verlaten. Na het vertrek van M. kwamen de autoriteiten gedurende drie maanden bij u langs om te vragen waar M. was. Na drie maanden verhuisde u naar Alia Shahr (Iran). De eerste twee jaar bezocht u M. niet, maar hierna bezocht u haar stiekem om de drie à vier maanden. Na vier jaar besloot M. bij u in Alia Shahr te komen wonen. In Alia Shahr kenden jullie problemen met de burens omdat jullie een hond hadden en deze volgens de islam onrein is en zijn geblaf eveneens een probleem vormde. Na zes of zeven maanden, op de verjaardag van M., op de 20e azar (Iraanse kalender, komt overeen met een dag in de maand november/december, afhankelijk van het jaar), waren er ter gelegenheid van uw dochters verjaardag twee vriendinnen van haar bij jullie thuis, M. G. en K. K.. M. was echter ziek en lag op bed te slapen. Gewapende personen, gekleed in burger, deden een inval bij jullie. Er werd jullie gezegd dat zij een huiszoekingsbevel hadden. Jullie werden meegenomen naar het hoofdkantoor waar jullie gedurende twee à drie dagen werden vastgehouden. De vriendinnen van uw dochter werden meteen vrijgelaten. Hierna werd u overgebracht naar de vrouwengevangenis van Shahr-e Rey waar u na drie maanden vrijkwam omdat uw ex-echtgenoot een eigendomsakte als borg stelde. Na uw vrijlating logeerde u bij uw zus F. gedurende twee maanden. U contacteerde ook meteen uw kinderen in België – ook uw dochter S. woont hier - opdat zij u een uitnodiging zouden sturen en u naar hier zou kunnen komen. Twee weken later werd er ook een eigendomsakte voor uw dochter M. ingediend, maar het duurde lang voordat zij ook effectief werd vrijgelaten. Hierna ging u uw reis voorbereiden en woonde u nog zo'n zes à zeven maanden in de woning van uw ex-echtgenoot in Mehrabad. M. ging na haar vrijlating opnieuw in het geboortedorp van haar vader wonen. Toen u nog in Iran was vernam u dat u tot een jaar gevangenisstraf veroordeeld zou worden. U verliet Iran drie jaar geleden – rond het begin van de COVID-19 pandemie - legaal met uw eigen paspoort en een Schengenvisum dat geldig was voor drie maanden. M. verliet vervolgens op illegale wijze Iran. Daarna wachtte u tot M. in België was alvorens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. M. diende meteen na haar aankomst op 12 november 2020 haar tweede verzoek tot internationale bescherming in. U diende op 28 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming in. U ontving via uw ex-echtgenoot een vonnis waarbij u tot een jaar gevangenis werd veroordeeld. Op 22 november 2021 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing. Op 10 mei 2022 werd dit door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging hiertegen niet in beroep.

Op 27 oktober diende u, zonder België verlaten te hebben, uw huidige, tweede verzoek in. Uw dochter M. - die samen met haar huidige partner S. met wie ze wettelijk samenwoont, en hun in 2022 geboren zoon S. bij u inwoont - diende samen met u haar derde verzoek in. U herhaalt dat uw leven nog steeds in gevaar is in Iran. U ontving in verband hiermee nieuwe documenten van uw man. U zal bij een terugkeer naar Iran in de gevangenis belanden omwille van de problemen die u er kende, maar ook omdat u in België deelnam aan manifestaties tegen het Iraanse regime.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een Nederlandse vertaling van een arrestatiebevel, s.d., op uw naam; een Nederlandse vertaling van een dagvaarding, s.d., op naam van N. R. A.; een kopie en een Nederlandse vertaling van een vonnis, d.d. 15/12/1397 (6 maart 2019), waarin u veroordeeld wordt tot een jaar gevangenisstraf.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name dat u in Iran veroordeeld werd tot een jaar gevangenisstraf. Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal echter afgesloten met een weigeringsbeslissing. Vooreerst werd vastgesteld dat uw houding, met name uw laattijdig verzoek tot internationale bescherming, geenszins in overeenstemming kon worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Voorts werden in de verklaringen van u en uw dochter R. A.K. M. (O.V. (...)) tal van tegenstrijdigheden, incoherenties en merkwaardigheden vastgesteld waardoor er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering in Iran problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sloot zich aan bij deze beslissing en merkte verder op dat, ofschoon u in het kader van de beroepsprocedure een aantal medische problemen opwierp, uit niets bleek dat u niet bij machte was om uw persoonlijk onderhoud te volbrengen en aan uw verplichtingen te voldoen. Wat betreft uw medische problematieken merkte de Raad volledigheidshalve op dat deze geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie noch toonde u aan dat u hierdoor zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Voorts stelde de Raad vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat u bij een loutere terugkeer naar Iran niet in de aandacht zou komen van de Iraanse autoriteiten. U ging hiertegen niet in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuwelement aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Dergelijk nieuw element is evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

U verklaart dat u nog steeds vreest voor uw leven en u bij een terugkeer naar Iran in de gevangenis zal belanden. U ontving zo'n twee maanden voor uw huidige, tweede verzoek, van uw (ex-)man een aantal documenten die u neerlegt (verklaringen 2e VIB, vraag 17), met name een arrestatiebevel op uw naam, een dagvaarding op naam van uw (ex-)man en een vonnis, d.d. 15/12/1397 (6 maart 2019), waarin u veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van één jaar. Echter zoals hierboven reeds aangestipt kon er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u in Iran problemen kende met de Iraanse autoriteiten. De verklaringen en documenten die u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig wordt beschouwd. De conclusies getrokken bij uw eerste verzoek gelden aldus nog steeds. Wat betreft uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Iran in de gevangenis zou belanden omwille van uw deelname aan manifestaties in België tegen het Iraanse regime (verklaringen 2e VIB, vraag 17), dient vooreerst vastgesteld te worden dat u van deze deelnames geen enkel begin van bewijs neerlegt. U stelt dat u geen foto's neemt, maar dat uw dochter er misschien wel heeft en u haar zou vragen om deze naar het CGVS op te sturen (verklaringen 2e VIB, vraag 17). Tot op heden werden deze stukken vooralsnog niet voorgelegd. Wat er ook van zij, u toont op geen enkele wijze aan dat u – die geen lid is van een politieke partij (verklaringen 2e VIB, vraag 17) - omwille van deelname aan manifestaties in België bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/>

coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, *quod non in casu*. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Wat betreft de beslissing tot het toekennen van de vluchtelingenstatus aan uw dochter M. in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming, dient benadrukt te worden dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden en dat het principe van 'eenheid van familie' niet ingeschreven staat in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van elk verzoek dient rekening gehouden te worden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Het feit dat uw dochter M. als vluchteling erkend wordt in België houdt dan ook niet in dat u om die redenen ook erkend moet worden. U dient persoonlijk aan te tonen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu*.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 57/6/2 en 62 alsook van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het materiële motiveringsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van "de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof", van het recht van verdediging en van het recht van tegenspraak.

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen en feiten heeft aangebracht en wijst tevens op de nieuwe stukken die niet werden neergelegd bij de eerste aanvraag. Zij is het niet eens met verweerders appreciatie en meent dat de nieuwe stukken niet worden besproken noch worden geanalyseerd. Er wordt benadrukt dat verzoekster bijkomende stukken voegt om de oprechtheid van haar vluchtmotieven te staven. Verzoekster licht toe dat deze documenten aantonen dat zij in Iran effectief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, dat er een arrestatiebevel tegen haar werd uitgevaardigd en dat zij zal opgesloten worden bij terugkeer. Tevens stipt verzoekster aan dat zij het bewijs voegt dat haar

ex-man verplicht wordt om haar over te dragen aan het gerecht. Er wordt aangevoerd dat een loutere verwijzing naar de eerder genomen beslissing niet volstaat en dat op deze manier het verzoekster onmogelijk wordt gemaakt om haar vluchtrelaas hard te maken en te staven middels documenten. Vervolgens wordt betoogd dat het betwistbaar is dat er een beslissing van niet-ontvankelijkheid wordt genomen, zonder dat verzoekster met deze nieuwe elementen en feiten werd geconfronteerd en zij er toelichting bij kan geven. Hierbij wordt gewezen op het recht van verdediging en het recht van tegenspraak alsook op artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet dat in beginsel een persoonlijk onderhoud voorschrijft. Daarnaast wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat de hoofdreden van de huidige beslissing het ongeloofwaardig verhaal betreft van verzoekster en haar dochter zoals beoordeeld in de eerdere beslissingen van het CGVS en bevestigd door de Raad. Nochtans heeft verzoekster tegelijkertijd met haar dochter M. een nieuw beschermingsverzoek ingediend op basis van dezelfde asielmotieven én met voorlegging van dezelfde nieuwe stukken zodat het volgens verzoekster zeer opmerkelijk is dat ten aanzien van haar een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen terwijl haar dochter diezelfde dag werd erkend als vluchteling. Verzoekster is van mening dat dit bijzonder tegenstrijdig is en totaal onbegrijpelijk. Verzoekster vervolgt dat dit het bewijs levert dat er zeer subjectief, ondoordacht en onzorgvuldig onderzoek werd verricht door het CGVS en stelt dat het niet ernstig te verantwoorden is dat twee aanvragen met dezelfde asielmotieven in een dossier dat "onderling verknocht" is zoals gesteld in het arrest van 10 mei 2022, ingediend op hetzelfde ogenblik én door vervolging voorlegging van dezelfde stukken, een ander resultaat kan opleveren. Minstens moet daaromtrent gemotiveerd worden zodat kan begrepen worden op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, aldus verzoekster. Hoewel elke aanvraag individueel dient beoordeeld te worden, neemt dit volgens verzoekster niet weg dat haar relaas identiek is aan dat van haar dochter en dat beide aanvragen worden gestaafd door voorlegging van dezelfde stukken waarbij nogmaals de onderlinge verknochtheid van beide dossiers wordt benadrukt.

Verder wordt in het verzoekschrift gesteld dat de beoordeling van de nieuwe elementen niet conform de standaarden van de Vreemdelingenwet en de UNHCR is. Verzoekster betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en appreciatiefouten heeft begaan. Verzoekster is van mening dat zij diende gehoord te worden.

Wat betreft de beoordeling van de subsidiaire bescherming wordt in het verzoekschrift opgeworpen dat verweerder heeft nagelaten hierover te motiveren. Gelet op de stukken aangaande de veroordeling tot een jaar gevangenisstraf dient het CGVS volgens verzoekster een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk actueel persoonlijk gevaar bestaat. Bovendien wordt betoogd dat er dient te worden nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt specifiek gewezen op volgende elementen: verzoeksters veroordeling tot een jaar gevangenisstraf, het arrestatiebevel gericht aan de ex-man, de ernstige medische problematiek van verzoekster daar zij een leverpatiënt is en lijdt aan hepatitis B en diabetes, haar gevorderde leeftijd en dementie, het feit dat zij een alleenstaande gescheiden vrouw is en is verwesterd.

Tevens wordt gewezen op het huidige actuele veiligheidsklimaat in Iran met verwijzingen naar algemene landeninformatie. In dit verband wordt betoogd dat er rekening moet gehouden worden met de huidige situatie in Iran waarbij elke westerse invloed wordt afgezworen en hardhandig aangepakt. Verzoekster stipt aan dat zij gevaar loopt wanneer zij zou moeten terugkeren naar Iran.

Ten slotte wordt in het verzoekschrift gewezen op het non-refoulementbeginsel en betoogd dat er zonder motivering wordt gesteld dat er hier geen probleem is terwijl verzoekster zoals hoger aangehaald haar eigen profiel duidelijk heeft vermeld en aangetoond.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken bijgebracht:

- kopie van een arrestatiebevel met vertaling dat reeds werd neergelegd op het CGVS;
- kopie van een dagvaarding op naam van verzoeksters voormalige echtgenoot met vertaling dat reeds werd neergelegd op het CGVS;
- weigeringsbeslissingen van het CGVS van 18 november 2021;
- arrest nr. 272 509 van de Raad van 10 mei 2022;
- deels onleesbare erkenningsbeslissing van het CGVS van 28 september 2023 in hoofde M., verzoeksters dochter.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:
"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.3. Beoordeling

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en de opmerkingen ter terechtzitting blijkt dat verweerder M., de dochter van verzoekster die op dezelfde dag als haar een tweede beschermingsverzoek heeft ingediend, heeft erkend als vluchteling.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeksters dochter M. niet automatisch volgt dat verzoekster zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Niettegenstaande de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, herinnert de Raad eraan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat "*wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade*" (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging

36 van de Kwalificatierichtlijn: “Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”.

Er dient vastgesteld te worden dat het administratief dossier geen stukken bevat aangaande het tweede beschermingsverzoek van verzoeksters dochter M. die volgens verzoekster op dezelfde gronden werd ingediend met voorlegging van dezelfde stukken. Dergelijke kennis van de stukken met betrekking tot het tweede beschermingsverzoek van de dochter waaronder haar verklaringen, het gehoor en de specifieke gronden van de erkenningsbeslissing is nochtans essentieel om een mogelijk verband of de implicaties van deze erkenning in te schatten op de persoonlijke situatie van verzoekster bij terugkeer naar Iran.

Waar verweerder er ter terechtzitting op wijst dat de dochter van verzoekster werd erkend omwille van eigen motieven zijnde haar buitenhuwelijkse relatie en minderjarig kind, moet de Raad wederom vaststellen dat het administratief dossier hieromtrent geen stukken bevat.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeksters dochter - wiens dossier in het kader van het eerste beschermingsverzoek werd gevoegd met dat van de moeder gezien zij zich destijds op dezelfde asielmotieven beriepen - tevens andere vluchtmotieven heeft ingeroepen in het kader van haar tweede beschermingsverzoek en zij werd erkend als vluchteling omwille van haar buitenhuwelijkse relatie en kind, moet de Raad aanstippen dat in casu geenszins kan blijken of een nader onderzoek heeft plaatsgevonden naar een mogelijk verband of de implicaties van deze erkenningsbeslissing in hoofde van de dochter op de persoonlijke situatie van verzoekster bij terugkeer naar Iran, te meer verzoekster aangaf te wonen bij haar dochter (Verklaring volgend verzoek van 24 februari 2023, vraag 12; cf. administratief dossier).

De Raad meent dat zonder nader onderzoek en zonder verificatie van de erkenningsbeslissing in hoofde van de dochter en diens verklaringen in het kader van haar tweede beschermingsverzoek geen abstractie kan gemaakt worden van diens erkenning en de redenen voor vervolging nu in casu niet uitgesloten kan worden dat verzoekster reeds wegens haar verwantschap (alsook samenwoning) met deze erkende persoon zelf vervolging of ernstige schade riskeert.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 september 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU